

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Barbary Pořízkové a soudců JUDr. Radana Malíka a JUDr. Pavla Molka v právní věci žalobkyně: **obec Kojetice**, se sídlem Lipová 155, Kojetice, zast. JUDr. Lukášem Frenclm, advokátem se sídlem Klimentská 1652/36, Praha 1, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 81/11, Praha 5, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. 7. 2019, č. j. 083316/2019/KUSK, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 30. 9. 2021, č. j. 55 A 89/2019 -70,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á p r á v o** na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci a rozhodnutí krajského soudu

[1] Podanou kasační stížností se žalobkyně (dále jen „stěžovatelka“) domáhá zrušení v záhlaví uvedeného rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), kterým byla podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), zamítnuta její žaloba proti v záhlaví uvedenému rozhodnutí žalovaného.

[2] Rozhodnutím žalovaného bylo zamítnuto odvolání stěžovatelky a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Neratovice (dále „správní orgán I. stupně“) ze dne 24. 4. 2019, č. j. MěÚN/034749/2019. Tímto rozhodnutím správní orgán I. stupně zamítl návrh stěžovatelky na vydání předběžného opatření, které mělo spočívat v nařízení zastavení odstraňování veškerých staveb včetně inženýrských sítí a jímek a v zákazu výkonu jakýchkoliv zemních prací na v návrhu vyjmenovaných pozemcích v k. ú. Kojetice.

[3] Krajský soud se nejprve zabýval přípustností žaloby. Dospěl k závěru, že žaloba nesměruje proti rozhodnutí, které by ve smyslu rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, č. 1982/2010 Sb. NSS, naplňovalo znaky rozhodnutí předběžné povahy podle § 70 písm. b) s. ř. s. Uvedl, že v souzené věci nebyla splněna žádná

z podmínek vytyčených zmíněným rozhodnutím, resp. že ani nebylo možno pojmově o jejich naplnění uvažovat, neboť předběžné opatření nebylo vydáno a tedy ani nevyvolalo žádné účinky.

[4] Dále krajský soud zvažoval, zda se na napadené rozhodnutí neuplatní výjimka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. a) s. ř. s., tedy zda se vůbec jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s. Má za to, že zamítnutím návrhu na vydání předběžného opatření bylo zasaženo do právní sféry stěžovatelky (viz rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 – 42, č. 906/2006 Sb. NSS), rozhodnutí proto soudnímu přezkumu podléhá a žaloba je přípustná.

[5] Jediným žalobním bodem, který stěžovatelka uplatnila, je námitka, podle níž je vedoucí Stavebního úřadu obce Líbeznice (dále „stavební úřad“) vyloučena z rozhodnutí a projednávání věci i v řízení o vydání předběžného opatření a správní orgán I. stupně byl proto příslušný k rozhodnutí o návrhu. Řízení o vydání předběžného opatření podle § 61 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, je těsně spjato s řízením o věci samé. Stěžovatelka jako řízení, v rámci něhož návrh podává, označila řízení sp. zn. 5829/16/SÚ, tj. řízení týkající se žádosti stavebníka, E. Š., o prodloužení lhůty k odstranění staveb, vedené správním orgánem I. stupně. Krajský soud tak stěžovatelce přisvědčil, že příslušným k rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření byl právě správní orgán I. stupně. Touto námitkou se stěžovatelka ale zcela mívá s důvody, pro které byl její návrh zamítnut.

[6] Důvodem zamítnutí totiž nebyla nepřislušnost správního orgánu I. stupně k rozhodnutí o návrhu, ale to, že odstraňování staveb v areálu Pod Borovskou již bylo dříve ukončeno a dle žalovaného i to, že stěžovatelka požadovala vydání předběžného opatření i ve vztahu k pozemkům, které nebyly předmětem řízení vedeným pod sp. zn. 5829/16 SÚ. Proti těmto důvodům ale stěžovatelka nevznesla žádný žalobní bod.

[7] Podle krajského soudu stěžovatelka zvolila k dosažení svého cíle, kterým je zastavení prací v areálu Pod Borovskou, nevhodný procesní prostředek. Obecně pak poukázal na skutečnost, že stavební dozor nad prováděním nepovolených staveb či terénních úprav vykonává stavební úřad, přičemž dotčené osoby mohou v této souvislosti podat stavebnímu úřadu podnět.

[8] Nad rámec uvedeného se krajský soud vyjádřil i k otázce vyloučení úřední osoby z rozhodování a projednávání věci ve smyslu § 14 správního řádu a pověřením správního orgánu projednáním a rozhodnutím věci podle § 131 odst. 4 správního řádu. Samotné vyloučení úřední osoby ještě nevede k přenesení působnosti správního orgánu. Byť lze podle krajského soudu pochybovat o zákonnosti postupu žalovaného, který až po vydání usnesení podle § 131 odst. 4 správního řádu samostatným přípisem doplnil výčet řízení, u nichž byla místní příslušnost přenesena, platí, že k přenesení místní příslušnosti na správní orgán I. stupně mohlo dojít jen v případě konkrétně určených řízení a nikoliv na předem blíže neurčený okruh řízení, které by se, byť jen vzdáleně, týkaly areálu Pod Borovskou.

II. Obsah kasační stížnosti

[9] Stěžovatelka napadla rozsudek krajského soudu kasační stížností, jejíž důvody podřazuje pod § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Uvádí, že podstata sporu má příčinu ve formulaci výroku rozhodnutí o vyloučení vedoucí Stavebního úřadu v Líbeznících, D. P., z rozhodování a projednávání všech věcí, souvisejících s odstraňováním staveb v areálu Pod Borovskou.

pokračování

[10] Uvedená pracovnice je obecně vyloučena z projednávání a rozhodování ve všech věcech, které se jakkoliv týkají odstraňování staveb v areálu Pod Borovskou. V této souvislosti namítá nicotnost „Doplnění usnesení ze dne 27. 2. 2019, sp. zn. 042667/2018/KUSK ÚSR/Bí, č. j. 15284/2018/KÚSK“, vydaného žalovaným 27. 11. 2018. Krajský soud vůbec neměl připustit, že by uvedené usnesení mohlo konkrétně vymezit okruh řízení, u kterých byla přenesena působnost z Obecního úřadu Líbeznice na správní orgán I. stupně.

[11] Nepřesně a nekvalitně formulované výroky týkající se vymezení místní příslušnosti správních orgánů tak vedly k tomu, že ve skutečnosti nikdo neví, jaký správní orgán je oprávněn vést konkrétní řízení.

[12] Trvá na tom, že její odvolání žalovaný zamítl nikoliv z věcných důvodů, ale proto, že se necítil být k rozhodnutí věci příslušný. Nepříslušnost, jako důvod zamítnutí, stěžovatelka dovozuje i z toho, že žalovaný uvedl, že se žádost o vydání předběžného opatření vztahovala i k pozemkům, které nebyly předmětem řízení o žádosti o prodloužení lhůty k odstranění staveb. V takovém případě měl, cítil-li by se k rozhodnutí příslušným, vydat předběžné opatření pouze vůči některým pozemkům a ve zbytku žádost zamítnout. To ale neučinil a k související argumentaci stěžovatelky se nevyjádřil.

[13] Nesouhlasí ani s tím, že dalším z důvodů pro zamítnutí odvolání bylo, že stavby na uvedených pozemcích jsou již odstraněny. Právě proti tomuto závěru správního orgánu I. stupně se stěžovatelka odvolávala, avšak žalovaný se k námitce nevyjádřil. Argumentace krajského soudu obsažená v bodě 24 rozsudku tak neodpovídá znění napadeného rozhodnutí žalovaného, který pouze uvedl, že se žádost o vydání předběžného opatření týkala i jiných pozemků, než byly předmětem řízení o prodloužení lhůty k odstranění staveb a že probíhá-li na uvedených pozemcích nějaká nedovolená činnost, je k rozhodnutí o předběžném opatření příslušný Obecní úřad Líbeznice. I z toho je zřejmé, že se žalovaný s poukazem na nepříslušnost prvoinstančního správního orgánu nechtěl odvoláním stěžovatelky věcně zabývat.

[14] Jak stěžovatelka uvedla již v žalobě, postup správních orgánů vedl v důsledku k tomu, že věc neřeší ani Stavební úřad Líbeznice, ani, nad rámec „zcela nezbytného“, správní orgán I. stupně. S ohledem na vyloučení vedoucí Stavebního úřadu Líbeznice je k rozhodnutí o prodloužení lhůty k odstranění staveb, stejně jako k rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření, příslušný správní orgán I. stupně.

[15] Z uvedených důvodů navrhuje rozsudek krajského soudu zrušit a věc mu vrátit k dalšímu řízení.

[16] Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[17] Nejvyšší správní soud posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a shledal, že kasační stížnost byla podána včas, jde o rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatelka je zastoupena advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Posuzoval, zda byly v řízení před krajským soudem splněny podmínky řízení, k čemuž je povinen z úřední povinnosti [§ 109 odst. 4 s. ř. s. ve spojení s § 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

[18] Soud se nejprve z úřední povinnosti zbýval přípustností žaloby, respektive pravomocí či věcnou příslušností soudu, tedy otázkou splnění podmínek řízení. V případě, kdy by zjistil, že v řízení před krajským soudem nebyly splněny podmínky řízení, musel by rozsudek krajského

soudu zrušit a sám žalobu odmítnout (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Posuzoval proto, zda jsou správné závěry krajského soudu, že na věc nedopadá žádná z kompetenčních výluk zakotvených v § 70 s. ř. s.

[19] Listina základních práv a svobod v čl. 36 odst. 2 garantuje právo na ochranu před zásahem do subjektivních práv aktem vydaným orgánem veřejné moci, směřujícím vůči jeho adresátům. Podle tohoto článku *„ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, může se obrátit na soud, aby přezkoumal zákonost takového rozhodnutí, nestanoví-li zákon jinak. Z pravomoci soudu však nesmí být vyloučeno přezkoumání rozhodnutí týkajících se základních práv a svobod podle Listiny“*. Pravomoc správních soudů je tak založena na generální klauzuli: přezkoumat lze každé rozhodnutí správního orgánu, ledaže by je ze soudního přezkumu výslovně vyloučil zákon. Na ústavní rovině je tak zaručeno každému, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen rozhodnutím orgánu veřejné správy, právo obrátit se na soud. Podle § 65 a násl. s. ř. s. je k žalobě oprávněn (aktivně legitimován) ten, *„kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti“*. Podle usnesení rozšířeného senátu ze dne 23. 3. 2005, č. j. 6 A 25/2002 - 42, č. 906/2006 Sb. NSS, se při výkladu uvedeného ustanovení nelze omezit pouze na jazykové znění, ale je nutno jej vykládat podle jeho smyslu a účelu, a to tak, že *„žalobní legitimace je dána pro všechny případy, kdy se úkon správního orgánu, vztahující se ke konkrétní věci a konkrétním adresátům, dotýká právní sféry žalobce“*.

[20] V souzené věci stěžovatelka požádala o vydání předběžného opatření, čemuž nebylo ze strany správních orgánů vyhověno. NSS se v této souvislosti ztotožňuje s hodnocením krajského soudu, že tím bylo stěžovatelce zasaženo do její právní sféry, když správní orgány odmítly prozatímně upravit poměry v areálu Pod Borovskou, který se nachází na území stěžovatelky, tak, jak požadovala. Na základě shora uvedeného se tedy jedná o rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s a kompetenční výluka podle § 70 písm. a) s. ř. s. proto není dána.

[21] Následně soud zvažoval naplnění kompetenční výluky dle § 70 písm. b) s. ř. s., podle kterého jsou ze soudního přezkumu vyloučena rozhodnutí, která sice naplňují znaky rozhodnutí ve smyslu § 65 s. ř. s., ale jsou předběžné povahy. V této souvislosti rovněž posuzoval, zda jsou správné závěry krajského soudu, že v případě, že správní orgán požádání o vydání předběžného opatření nevyhoví, nepřichází v úvahu naplnění kterékoliv z podmínek stanovených v rozhodnutí rozšířeného senátu ze dne 27. 10. 2009, č. j. 2 Afs 186/2006 – 54, č. 1982/200 Sb. NSS.

[22] Rozšířený senát v uvedeném rozsudku stanovil kritéria, která musí rozhodnutí správního orgánu splňovat, aby jej bylo možno označit jako rozhodnutí předběžné povahy ve smyslu § 70 písm. b) s. ř. s. Podle rozšířeného senátu se *„O rozhodnutí předběžné povahy, na které dopadá výluka podle § 70 písm. b) s. ř. s., se jedná, pokud ve vztahu k rozhodnutí konečnému splňuje kumulativně tři podmínky: časovou, věcnou a osobní. Je tedy vydáno v již zahájeném řízení o vydání rozhodnutí konečného nebo je zákonem stanovena přiměřená lhůta pro zahájení takového řízení a účinky předběžného rozhodnutí musí být omezeny do vykonatelnosti rozhodnutí konečného. Rozhodnutí konečné pak v sobě musí věcně zahrnout vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy a musí být adresováno mj. i subjektu, jemuž bylo určeno rozhodnutí předběžné.“* Výluka ze soudního přezkumu je tak možná jen tam, kde je rozhodnutí následováno konečným rozhodnutím, které podléhá soudnímu přezkumu.

[23] Kritéria pro posouzení rozhodnutí jako rozhodnutí předběžné povahy tak nejsou založena na tom, zda bylo předběžné opatření nařízeno, či zda nebylo požádání vyhověno, ale na tom, zda rozhodnutí ve vztahu k rozhodnutí konečnému současně splňuje časovou, věcnou a osobní podmínku. Až na základě zhodnocení těchto kritérií, blíže popsanych ve shora

pokračování

citovaném rozhodnutí rozšířeného senátu, lze uzavřít, zda jde o rozhodnutí vyloučené ze soudního přezkumu. Nelze tak jednoduše říci, že negativní rozhodnutí nikdy kritéria stanovená rozšířeným senátem nenaplní. V tomto směru je nutné úvahu krajského soudu korigovat.

[24] Posuzované rozhodnutí bylo vydáno podle § 61 správního řádu, podle kterého *správní orgán může z moci úřední nebo na požádání účastníka před skončením řízení rozhodnutím nařídít předběžné opatření, je-li třeba, aby byly zatímně upraveny poměry účastníků, nebo je-li obava, že by bylo ohroženo provedení exekuce. Předběžným opatřením lze účastníkovi nebo jiné osobě přikázat, aby něco vykonal, něčeho se zdržela nebo něco strpěl, anebo zajistit věc, která může sloužit jako důkazní prostředek, nebo věc, která může být předmětem exekuce.* Nezbytnou podmínkou pro vydání předběžného opatření ve správním řízení je tak vedení řízení o věci samé, v souzené věci se jedná o řízení o prodloužení lhůty k odstranění stavby, zahájené na základě žádosti E. Š. ze dne 16. 11. 2016. Právě ve vztahu k tomuto řízení a konečnému rozhodnutí v rámci něho vydanému je nutno kumulativní podmínky vytyčené rozšířeným senátem posoudit.

[25] Nejvyšší správní soud má za to, že v souzené věci nebyla splněna podmínka věcné souvislosti, podle které v sobě musí konečné rozhodnutí zahrnovat vztahy upravené rozhodnutím předběžné povahy. Blíže lze poukázat rovněž na rozsudek rozšířeného senátu ze dne 8. 12. 2009, č. j. 7 As 69/2008 – 47, č. 1996/2010 Sb. NSS, v němž soud shrnul podmínky výluky rozhodnutí předběžné povahy ve stávající judikatuře a uvedl, že *„konečné rozhodnutí musí být podrobena soudnímu přezkumu (srov. náleží Pl. ÚS 8/99): to v sobě zahrnuje požadavek, aby předběžné rozhodnutí svým obsahem odpovídalo rozhodnutí konečnému, aby tak soudní přezkum rozhodnutí konečného zahrnul i přezkum rozhodnutí předběžného“.* K obdobným závěrům dospěl rozšířený senát i v rozsudku ze dne 7. 9. 2010, č. j. 7 As 26/2009 – 58, č. 2191/2011 Sb. NSS. Nestačí tedy, že předběžné opatření je vydáváno v rámci řízení, které má být ukončeno rozhodnutím, a že vydáním tohoto konečného rozhodnutí bude ukončena účinnost předběžného opatření. Podstatné je, zda mezi předběžným opatřením a konečným rozhodnutím existuje věcná souvislost a tedy jestli v rámci soudního přezkumu konečného rozhodnutí bude rozhodováno i o vztazích zatímně upravených předběžným rozhodnutím.

[26] V nyní projednávané věci je konečným rozhodnutím rozhodnutí o návrhu na prodloužení lhůty k odstranění stavby, tj. rozhodnutí, které je vydáváno podle § 101 písm. c) správního řádu. Rozhodnutí vydávané podle uvedeného ustanovení správního řádu umožňuje správnímu orgánu, jsou-li dány vážné důvody, novým rozhodnutím dodatečně stanovit anebo změnit lhůtu ke splnění povinnosti stanovené původním rozhodnutím. Takovým novým rozhodnutím se tedy nemění ani nemůže měnit obsah ostatních výrokových částí původního rozhodnutí, ty zůstávají novým rozhodnutím nedotčeny. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek městského soudu v Praze ze dne 13. 2. 2007, č. j. 11 Ca 294/2006 – 30, č. 1229/2007 Sb. NSS, podle kterého *„[p]ředmětem nového řízení a nového rozhodnutí je totiž jen změna lhůty (nebo její dodatečné stanovení), ustanovení § 101 písmeno c) správního řádu neopravňuje správní orgán k tomu, aby v rámci nového řízení a nového rozhodnutí v jiném širším rozsahu zasahoval do dalších výroků původního rozhodnutí“*, či na odbornou literaturu, podle které se *„[n]abytím právní moci nového rozhodnutí, s výjimkou případu uvedeného výše sub a), se původní rozhodnutí neruší, jeho obsah však brání určitým právním účinkům původního rozhodnutí. Například byla-li prodloužena lhůta k plnění, zůstává v jiných věcech účinnost původního rozhodnutí nedotčena, bylo-li vyhověno žádosti původně zamítnuté, zůstává dřívější rozhodnutí platné, ale neúčinné (srov. § 102 odst. 9 SpŘ).“* (viz Hendrych, D. et al. Správní právo. Obecná část. 9. vydání. Praha: C. H. Beck, 2016, s. 277). Předmětem nového řízení dle § 101 písm. c) je tedy v souzené věci pouze lhůta ke splnění povinnosti.

[27] Stěžovatelka požadovala, aby správní orgány vydaly předběžné opatření spočívající v zastavení odstraňování veškerých staveb včetně inženýrských sítí a jímek a v zákazu výkonu

jakýchkoliv zemních prací na v návrhu vyjmenovaných pozemcích v k. ú. Kojetice. Předmět požadovaného předběžného opatření tak spočíval v příkazu zdržet se určených činností, zatímco předmětem řízení o prodloužení lhůty k odstranění staveb byla výhradně změna lhůty pro splnění dříve uložených povinností. V daném případě se tedy konečným rozhodnutím nerozhodovalo o zákazu vykonávání vyjmenovaných činností, a proto nemohla být naplněna podmínka věcné souvislosti mezi rozhodnutím předběžným a rozhodnutím konečným.

[28] Vzhledem k tomu, že podmínky pro vyloučení ze soudního přezkumu musí být podle rozšířeného senátu splněny kumulativně, postačuje i nenaplnění byť jediné z nich k tomu, aby rozhodnutí bylo soudem samostatně přezkoumáno. Výluka ze soudního přezkumu podle § 70 písm. b) s. ř. s. se tak neuplatní.

[29] NSS tak ve shodě s krajským soudem dospěl k závěru, že žaloba byla přípustná, a mohl přistoupit k vypořádání kasačních námitek.

[30] Obdobně jako v žalobě je podstatou stěžovatelčiných námitek otázka příslušnosti správních orgánů k rozhodnutí o návrhu na vydání předběžného opatření a k rozhodnutím ve všech dalších řízeních souvisejících s odstraňováním staveb v areálu Pod Borovskou. Domnívá se, že návrh na vydání předběžného opatření nebyl zamítnut z věcných důvodů, ale z důvodu nepřislušnosti správního orgánu I. stupně; v této souvislosti namítá i nicotnost „doplnění usnesení“ kterým byl konkretizován okruh řízení, v nichž je k rozhodování namísto stavebního úřadu příslušný správní orgán I. stupně.

[31] Úvodem považuje NSS za vhodné předeslat, že předmětem přezkumu v souzené věci je výhradně rozhodnutí, kterým nebylo vyhověno žádosti stěžovatelky o vydání předběžného opatření. Námitky, týkající se příslušnosti správních orgánů v jiných řízeních, ať budoucích či minulých, týkajících se činností v areálu Pod Borovskou, tak nejsou předmětem tohoto řízení.

[32] Jak správně uvedl krajský soud, řízení, v němž se o předběžném opatření rozhoduje, se podle § 61 správního řádu vede v rámci řízení o věci samé. Pro rozhodnutí o předběžném opatření je tak v souzené věci příslušným ten správní orgán, který vede řízení o prodloužení lhůty k odstranění stavby, tj. správní orgán I. stupně a nikoliv stavební úřad. O tom ostatně není mezi účastníky sporu. Ze žádného ze správních rozhodnutí současně nevyplývá, že by se správní orgány nepovažovaly za příslušné k rozhodnutí ve věci.

[33] Ze správních rozhodnutí se naopak podává, že důvody zamítnutí byly jiné. V případě prvostupňového rozhodnutí spočívaly v tom, že stavby byly již dříve odstraněny, podle žalovaného pak v tom, že rozsah pozemků, na nichž se stěžovatelka domáhala zastavení prací, se týkal i pozemků, jichž se nové řízení vůbec netýká. Proti těmto důvodům se stěžovatelka nebránila. Sama ostatně v žalobě výslovně uvedla, že *„ponechává stranou, jak by mělo být po věcné stránce o jeho návrhu na vydání předběžného opatření správním orgánem rozhodnuto ...“*.

[34] Jinými slovy, stěžovatelka se mýlí, domnívá-li se, že důvodem pro nevyhovění jejímu žádosti byla absence věcné a místní příslušnosti správního orgánu I. stupně k rozhodnutí. Důvodem pro nevyhovění byla skutečnost, že žádost o vydání předběžného opatření směřovala mimo okruh vztahů, které byly správními orgány v řízení o prodloužení lhůty k odstranění stavby řešeny. V této souvislosti tak nemůže být ani relevantní námitka, že se žalovaný opomněl vypořádat s některou z věcných odvolacích námitek, neboť by jakékoliv její vypořádání nemohlo mít vliv na výsledek řízení. Kasační stížnost proto není důvodná.

pokračování

[35] Jak správní orgány, tak krajský soud zcela správně poukázaly na to, že vhodným procesním prostředkem pro to, aby nedocházelo k tvrzeným nedovoleným činnostem v areálu Pod Borovskou je případná kontrolní činnost příslušného stavebního úřadu ve smyslu § 134 zákona č. 183/2006 Sb., stavebního zákona.

[36] Pro úplnost NSS podotýká, že nepřehlédl, že krajský soud o žalobě rozhodl bez jednání, ačkoliv s takovým postupem stěžovatelka nesouhlasila (č. l. 57 spisu krajského soudu). NSS judikoval, že důvodem pro zrušení rozsudku krajského soudu nemusí být ani důvodně namítané porušení § 51 odst. 1 s. ř. s., pokud není stěžovatelem konkretizováno, jak měla absence ústního jednání negativně zasáhnout do sféry jeho veřejných subjektivních práv (§ 2 s. ř. s.) a o která práva se jednalo (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2019, č. j. 3 As 187/2018 - 46). Jinými slovy, i za situace, kdy se stěžovatel omezí na pouhé konstatování této procesní vady, aniž by současně namítal, že v jejím důsledku nemohl například navrhnout provedení konkrétního důkazu, vyjádřit se ke konkrétním listinám založeným ve správním spisu, apod., není zásadně nezbytné jen z tohoto důvodu napadený rozsudek rušit.

[37] V nyní souzené věci stěžovatelka v kasační stížnosti nenamítala, že krajský soud rozhodl přes její nesouhlas bez nařízení jednání. Soud rovněž zohlednil, že jak žaloba, tak kasační stížnost jsou koncipovány velmi obecně a navíc se mívají s důvody, pro které nebylo požádání stěžovatelky vyhověno. Podstatná je rovněž skutečnost, že krajský soud stěžovatelce zaslal vyjádření žalovaného k žalobě, stěžovatelka na něj reagovala, a to poměrně rozsáhlou replikou. NSS tak uzavírá, že ačkoliv řízení před krajským soudem bylo stíženo vadou, nemohla mít tato vada vliv na zákonnost rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[38] Z výše uvedených důvodů soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. podanou kasační stížnost zamítl. O věci rozhodl bez jednání postupem podle § 109 odst. 2 s. ř. s., dle kterého o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

[39] Stěžovatelka, která neměla v řízení úspěch, nemá ze zákona právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s.). Žalovanému, byť měl ve věci plný úspěch, žádné náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, a proto mu je soud nepřiznává.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 4. května 2022

JUDr. Barbara Pořízková
předsedkyně senátu